

Громко Т. В.,

*доктор філологічних наук,
доцент кафедри германських і східних мов та перекладу
Міжнародного гуманітарного університету
<https://orcid.org/0000-0002-4661-4302>*

Фрумкіна А. Л.,

*доктор педагогічних наук, доцент,
завідувач кафедри германських і східних мов та перекладу
Міжнародного гуманітарного університету
<https://orcid.org/0000-0003-2635-685X>*

Адамова Г. В.,

*доктор філософії, доцент,
декан факультет іноземних мов, медіа та психології
Міжнародного гуманітарного університету
<https://orcid.org/0000-0003-4411-8484>*

РЕДАКЦІЙНА ПОЛІТИКА ЯК ЧИННИК ПЕРЕКЛАДАЦЬКИХ РІШЕНЬ У МЕДІА

Анотація. У статті досліджено редакційну політику як визначальний чинник ухвалення перекладацьких рішень у сучасних медіа та як один із базових інструментів медіаменеджменту, що регулює процеси виробництва й трансляції іншомовного контенту. Переклад у медійному просторі розглянуто як інституційно та управлінсько зумовлену практику, інтегровану в систему редакційного виробництва та формування публічного дискурсу. Показано, що в умовах глобалізації інформаційних потоків і конвергенції медіа перекладацька діяльність функціонує в чітко окреслених межах редакційної політики, яка визначає комунікативні стратегії, жанрові моделі, стильову тональність і етичні стандарти роботи з текстами.

Проаналізовано взаємозв'язок між управлінськими рішеннями редакції та перекладацькими стратегіями, з'ясовано, що перекладацькі рішення в медіа формуються під впливом сукупності жанрових, ідеологічних, етичних і комунікативних чинників. Встановлено, що переклад у медіа має колективний характер і є результатом взаємодії перекладача, редактора й менеджера контенту, а фінальна версія перекладного тексту постає як узгоджене управлінське рішення. На матеріалі теоретичних і прикладних досліджень доведено, що редакційна політика задає межі перекладацької інтерпретації, визначає допустимі рівні адаптації іншомовного тексту та впливає на ступінь професійної автономії перекладача.

З'ясовано, що в новинному медіадискурсі переклад орієнтований на стандартизацію й мінімізацію інтерпретаційних відхилень, тоді як в аналітичних і публіцистичних жанрах редакційна політика може допускати ширший спектр трансформацій, зокрема фреймування подій і зміщення смислових акцентів. Обґрунтовано положення про трансформацію професійної відповідальності перекладача в медіа, яка виходить за межі суто лінгвістичної компетенції та набуває соціального й управлінського виміру. Отримані результати дозволяють розглядати переклад у медіа як керований, інституційно зумовлений процес, що відображає ефективність медіаменеджменту та безпосередньо впливає на формування медіадискурсу й суспільної думки.

Ключові слова: медіаменеджмент, редакційна політика, переклад у медіа, перекладацькі рішення, медіадискурс, професійна відповідальність перекладача, інституційна зумовленість перекладу.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими чи практичними завданнями.

У сучасному медіапросторі переклад дедалі виразніше постає не як ізольована лінгвістична операція міжмовного перенесення змісту, а як інтегрована складова редакційного виробництва, включена в систему управлінських рішень, стратегічних пріоритетів і ціннісних орієнтацій конкретного медіа. За слушним зауваженням М. Дьюза, медійна робота в умовах сучасної журналістики є результатом колективних практик, у яких професійні ролі – зокрема перекладача, редактора й менеджера – перебувають у постійній взаємодії та взаємозалежності [1]. У цьому сенсі перекладач у медіа вже не може розглядатися як «технічний посередник» між мовами, а радше як учасник процесу формування публічного дискурсу.

В умовах глобалізації інформаційних потоків, конвергенції медіа та зростання питомої ваги іншомовного контенту перекладацька діяльність у редакціях функціонує в чітко окреслених рамках редакційної політики, яка, у свою чергу, є одним із провідних інструментів медіаменеджменту. Як засвідчують дослідження з медіаменеджменту, редакційна політика виконує регулятивну функцію, визначаючи не лише тематичні пріоритети й жанрові моделі, а й допустимі способи інтерпретації та подання інформації [2; 3]. У цьому контексті переклад стає управлінсько зумовленою практикою, залежною від стратегічних цілей редакції та її комунікативної позиції на медіаринку. А відтак межі перекладацької інтерпретації визначаються не лише редакційною політикою, а й системними характеристиками мов і дискурсів, між якими здійснюється переклад, що обмежує довільність трансформації.

цій і вимагає врахування когнітивно-комунікативних параметрів міжмовної взаємодії [4, с. 24–27].

Редакційна політика визначає комунікативні стратегії медіа, допустимі інтерпретаційні межі, стильову тональність і етичні стандарти роботи з текстами, зокрема перекладними, тобто детермінує не лише змістові, а й формально-стилістичні параметри медіатекстів, включно з вимогами до тональності, ритміки та мовної експресії. Це підтверджується дослідженнями масмедійного дискурсу, зокрема на матеріалі німецьких ЗМІ, де фонетико-стилістичні характеристики мовлення корелюють із редакційними стандартами та комунікативними стратегіями видання [5, с. 121–123]. Саме тому перекладацькі рішення в медіа не можуть розглядатися як нейтральні або автономні: вони є результатом складної взаємодії мовних, дискурсивних і управлінських чинників. Такий підхід узгоджується з положенням про міжмовносистемний характер перекладу, відповідно до якого переклад функціонує як взаємодія цілісних мовних і комунікативних систем, а не як сума окремих мовних відповідників [4, с. 15–18]. Дослідники перекладу в політичному та медійному дискурсі наголошують, що переклад завжди відбувається в межах певних ідеологічних та інституційних обмежень, які безпосередньо впливають на вибір стратегій, трансформацій і смислових акцентів [6, р. 118–121].

У практичному вимірі це зумовлює підвищену відповідальність перекладача, який діє в межах редакційних стратегій і водночас несе відповідальність за адекватність, коректність і потенційні наслідки трансляції іншомовного контенту. Організаційна культура редакції, стиль управління та механізми внутрішнього контролю безпосередньо впливають на те, якою мірою перекладач має простір для інтерпретації або, навпаки, змушений дотримуватися жорстко регламентованих стандартів [7]. У цьому сенсі переклад у медіа постає як зона перетину професійної автономії та управлінського регулювання.

Наукова актуальність означеної проблеми полягає в необхідності осмислення перекладу в медіа не лише як об'єкта перекладознавчого аналізу, а як елемента системи медіаменеджменту, що безпосередньо впливає на формування медіа-дискурсу та, зрештою, на конструювання суспільної думки. Практичне значення дослідження пов'язане з потребами сучасних редакцій у виробленні прозорих, відповідальних і науково обґрунтованих моделей ухвалення перекладацьких рішень, здатних поєднати управлінську ефективність із дотриманням філологічних і етичних стандартів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної теми, виділення невіршених раніше частин загальної проблеми. У межах цього дослідження огляд літератури з проблематики редакційної політики позиціонується не як формальний перелік публікацій, а як аналітично вивіреним state of the art, що репрезентує сучасний стан наукових підходів до осмислення редакційної політики у працях з медіаменеджменту, теорії журналістики та медіаекономіки, де вона розглядається як стратегічний інструмент управління медіаорганізацією. У працях А. Б. Альбаррана редакційна політика трактується як елемент управлінського циклу, що поєднує економічні, організаційні та контентні рішення й визначає загальну логіку функціонування медіапідприємства [2]. Подібний системний підхід представлений і в українських дослідженнях, зокрема в роботах О. Хаб'юка, де редакційна політика розглядається як складова

медіаекономічної моделі, тісно пов'язана з організаційною культурою редакції та її позиціонуванням на медіаринку [3].

У зарубіжній традиції досліджень медіаменеджменту акцент дедалі більше зміщується з формально-нормативного розуміння редакційної політики на аналіз її реалізації в щоденних редакційних практиках. Так, М. Дьюз у праці «Media Work» підкреслює, що сучасне медіавиробництво є результатом взаємодії інституційних правил, професійних норм і управлінських рішень, які визначають рамки діяльності всіх учасників редакційного процесу, включно з перекладачами [1]. У цьому ж напрямку дослідження Л. Ахтенхаген та Е. Равіоли демонструють, що управлінські рішення в редакціях мають безпосередній вплив на контентні стратегії, зокрема в умовах конвергенції та трансформації медіа [8].

Паралельно в теорії перекладу активно розвивається напрям, орієнтований на аналіз перекладу як соціально й інституційно зумовленої практики. Представники так званого «критичного перекладознавства» (А. Lefevere, Т. Hermans) наголошують на тому, що переклад ніколи не є ідеологічно нейтральним, а завжди здійснюється в межах певних норм, очікувань і владних структур, які визначають допустимі способи репрезентації іншомовного тексту. Особливо виразно цей підхід реалізовано в дослідженнях К. Шеффнер, де переклад у політичному та медійному дискурсі аналізується як інструмент смислотворення, що зазнає впливу інституційних та ідеологічних обмежень [6].

Разом із тим, попри значну кількість праць, присвячених як редакційній політиці, так і перекладу в медійному дискурсі, у більшості досліджень ці проблеми аналізуються паралельно, але не інтегровано. Переклад у медіа зазвичай розглядається або з позицій лінгвістики та дискурсології, або в межах загальних описів медіавиробництва, без чіткого простеження причинно-наслідкового зв'язку між управлінськими рішеннями редакції та конкретними перекладацькими стратегіями. Систематизуючи п'ятнадцятирічний корпус досліджень журналістського перекладу, Р. Вальдеон переконливо доводить, що переклад у медіа функціонує як інституційно опосередкована форма редакційного перекодування, у межах якої перекладацькі рішення залежать від редакційних стратегій, жанрових норм і комунікативних очікувань цільової аудиторії [9, с. 640–645]. Управлінський вимір перекладацької діяльності залишається фрагментарним і недостатньо концептуалізованим.

Недостатньо дослідженим залишається питання того, яким чином редакційна політика як елемент медіаменеджменту визначає межі перекладацької інтерпретації, впливає на ступінь професійної автономії перекладача та формує його відповідальність у редакційному середовищі. Саме ця лакуна – відсутність комплексного аналізу перекладу як управлінсько й інституційно зумовленої практики – і зумовлює актуальність та наукову новизну означеної статті.

Формування мети статті. Метою статті є з'ясування ролі редакційної політики як чинника медіаменеджменту в процесі ухвалення перекладацьких рішень у сучасних медіа, а також визначення меж перекладацької інтерпретації й професійної відповідальності перекладача в умовах редакційних стратегій і управлінських обмежень. Досягнення поставленої мети передбачає осмислення перекладу не лише як лінгвістичної практики, а як управлінсько й інституційно зумовленого процесу, інтегрованого в систему редакційного виробництва та медійної комунікації.

З огляду на міждисциплінарний характер проблематики, мета статті конкретизується через такі *завдання дослідження*: (1) окреслити теоретичні підходи до розуміння редакційної політики в межах медіаменеджменту та теорії журналістики як стратегічного інструменту управління медіаорганізацією; (2) проаналізувати переклад у структурі редакційного процесу як одну з форм медіавиробництва, що зазнає впливу управлінських рішень, контентних стратегій і цільових орієнтацій медіа; (3) виявити основні чинники редакційної політики, які впливають на ухвалення перекладацьких рішень, зокрема ідеологічні, етичні, жанрові та комунікативні обмеження; (4) визначити межі перекладацької інтерпретації в умовах редакційних стандартів і стратегій, з'ясувавши баланс між професійною автономією перекладача та управлінським регулюванням його діяльності; (5) обґрунтувати доцільність інтеграції перекладознавчого аналізу з підходами медіаменеджменту для більш повного розуміння механізмів формування медіадискурсу в умовах сучасного інформаційного простору.

У цілому, реалізація поставленої мети й завдань спрямована на формування цілісного уявлення про переклад у медіа як керований і соціально відповідальний компонент сучасної медійної комунікації.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Редакційна політика в сучасних медіа функціонує як складна багаторівнева система нормативних приписів, стратегічних орієнтирів і усталених професійних практик, що регламентує не лише добір і подання інформації, а й способи її мовної, стилістичної та дискурсивної репрезентації. У працях з медіаменеджменту редакційна політика розглядається як інституційний механізм, покликаний забезпечити узгодженість між управлінськими цілями медіаорганізації, її ціннісною позицією та комунікативною відповідальністю перед аудиторією [2, с. 45–47; 3, с. 112–115]. У вітчизняних дослідженнях з медіаменеджменту вона визначається як системоутворювальний чинник управління редакційною діяльністю, що задає стратегічні орієнтири функціонування медіаорганізації та формує стандарти контентного виробництва [10, с. 45–49]. Саме в цій системі координат переклад перестає бути периферійною лінгвістичною операцією й у цьому контексті інтегрується в загальний процес редакційного управління як один із основних етапів медіавиробництва. Так, у практиці сучасних новинних медіа переклад міжнародних інформаційних повідомлень здійснюється не шляхом прямого відтворення іншомовного тексту, а через попередній редакційний відбір, адаптацію жанрового формату та узгодження з комунікативною стратегією видання. Перекладач працює з текстом уже після визначення редакцією його новинної цінності, тональності та цільової аудиторії, що зумовлює необхідність компресії інформації, зміни порядку подання фактів або нейтралізації культурно маркованих одиниць [1, с. 69–71; 11, с. 57–59].

У такій моделі переклад виконує функцію не лише міжмовного посередництва, а й інструменту управління змістом: перекладацькі рішення узгоджуються з редакційними стандартами щодо заголовків, лексичної нейтральності або допустимого рівня оцінності, що особливо виразно проявляється в перекладі матеріалів політичної та соціально чутливої тематики [12, с. 202–204]. Це підтверджує тезу про те, що переклад

у медіа є інституційно вбудованим елементом редакційного процесу, а не автономною мовною процедурою.

Як показують дослідження М. Дьоза, сучасне медіавиробництво є колективною формою професійної діяльності, у межах якої контент створюється в результаті взаємодії різних ролей і функцій – журналістів, редакторів, менеджерів і перекладачів [1, с. 68–71]. У практиці медіа це означає, що переклад функціонує не як автономний акт міжмовного відтворення, а як елемент редакційного ланцюга ухвалення рішень, інтегрований у загальну стратегію видання. Зокрема, перекладений матеріал може проходити кілька етапів редакційного узгодження – від визначення жанрового формату та інформаційної ваги до адаптації мовної тональності відповідно до редакційних стандартів. Таким чином, перекладач працює не з «нейтральним» текстом, а з текстом, уже включеним у систему управлінських координат медіа.

Управлінські рішення щодо тональності матеріалу, жанрового формату чи цільової аудиторії безпосередньо впливають на вибір перекладацьких стратегій і трансформацій. Наприклад, якщо редакційна політика передбачає орієнтацію на широку масову аудиторію, переклад може зазнавати спрощення термінології, редукції складних синтаксичних конструкцій або заміни культурно специфічних реалій більш універсальними відповідниками. Натомість у матеріалах, адресованих професійній або експертній аудиторії, редакція може наполягати на збереженні термінологічної точності й мінімальному рівні адаптації, що істотно звужує інтерпретативну свободу перекладача.

Перекладацькі рішення в медіа формуються під впливом сукупності управлінських чинників, серед яких визначальними є редакційні стандарти, ідеологічні настанови, жанрові вимоги та часові обмеження, характерні для медійного виробництва. Дослідження з медіаменеджменту переконливо демонструють, що в умовах конвергенції медіа редакційні рішення часто ухвалюються в режимі дефіциту часу, що зумовлює прагнення до лаконічності, стандартизації мовних форм і зсуву смислових акцентів [1, с. 35–38]. У перекладацькій практиці це проявляється, зокрема, у скороченні пояснювальних фрагментів, елімінуванні другорядних деталей, нейтралізації культурно маркованих одиниць або адаптації заголовків до вимог клікабельності та редакційного стилю.

Редакційна політика водночас визначає допустимі рівні адаптації іншомовного тексту, ступінь інтерпретативної свободи перекладача та межі редагування й трансформації вихідного повідомлення. У процесі перекладу іншомовного контенту ці фонетико-стилістичні й просодичні норми редакційного дискурсу мають бути враховані перекладачем, що ще раз підкреслює інституційний характер перекладацьких рішень у медіа [5, с. 123–124]. Так, у новинному медіадискурсі переклад зазвичай виконує функцію оперативної інформативної трансляції, що передбачає високий рівень стандартизації, уніфікацію лексики та мінімізацію авторських відхилень від вихідного тексту. В аналітичних або публіцистичних матеріалах редакційна політика може допускати ширший спектр перекладацьких рішень, зокрема перефразування, фреймування подій, використання оцінної лексики або зміщення акцентів відповідно до концепції видання та його редакційної позиції [6, с. 92–95]. У таких випадках переклад фактично стає інструментом редакційної інтерпретації.

Унаслідок цього переклад у медіа набуває характеру колективного рішення, де перекладач взаємодіє з редактором і менеджером контенту, а фінальна версія тексту є результатом узгодження мовних, дискурсивних і управлінських параметрів. Цей механізм безпосередньо корелює з положеннями теорії «переписування», сформульованої А. Лефевром, за якою переклад завжди здійснюється в межах певної системи інституційних норм і очікувань, що визначають допустимі способи репрезентації іншомовного тексту [13, с. 14–18]. У медійному середовищі такою системою виступає *редакційна політика* як складова медіаменеджменту, що виконує регулятивну й селективну функції.

Особливої ваги в цьому контексті набуває проблема меж перекладацької інтерпретації. З одного боку, перекладач зобов'язаний забезпечити точність, коректність і фахову адекватність передавання змісту, з іншого – дотримуватися редакційної політики, яка може встановлювати стилістичні, ідеологічні або етичні обмеження. Як наголошує Т. Германс, переклад завжди є формою інтерпретації, однак ця інтерпретація регулюється нормами конкретного інституційного середовища, у межах якого функціонує перекладач [14, с. 76–7]. У медіа таким середовищем є редакція, що визначає правила допустимого й недопустимого у мовній репрезентації подій.

Переклад у медійному дискурсі особливо чутливий до ідеологічних і прагматичних чинників. М. Б'ельса та С. Баснетт, аналізуючи переклад у глобальних новинних агенціях, демонструють, що перекладацькі трансформації нерідко зумовлені не мовними труднощами, а редакційними рішеннями щодо релевантності, нейтральності або політичної доцільності подання інформації [11, с. 58–61]. У подібному ракурсі Р. Вальдеон розглядає переклад новин як форму редакційного перекодування, спрямованого на узгодження іншомовного контенту з дискурсивними очікуваннями цільової аудиторії та позиціонуванням медіа [9, с. 201–204].

У таких умовах професійна відповідальність перекладача виходить за межі суто лінгвістичної компетенції й набуває управлінського та соціального виміру. Перекладач у медіа відповідає не лише за точність передавання змісту, а й за наслідки функціонування перекладеного тексту в публічному просторі – зокрема за зміну смислових акцентів, фреймування подій і потенційний вплив на формування суспільної думки. Теоретичні положення критичного дискурс-аналізу, розроблені Н. Фейрклафом і Т. ван Дейком, дозволяють інтерпретувати перекладацькі рішення як елемент ширших інституційних дискурсивних стратегій, що реалізуються в межах владних структур медіа [15, с. 68–73], де теоретичні моделі критичного дискурс-аналізу демонструють, як медіаінституції координують доступ до публічного дискурсу через регламентацію значень і репрезентацій. У цьому контексті перекладацькі рішення доцільно інтерпретувати як складову інституційно організованих дискурсивних практик, що реалізуються в межах владних структур медіа. Як наголошує Н. Фейрклаф, дискурс є формою соціальної практики, яка не лише відображає, а й конструює інституційні відносини та механізми влади, визначаючи допустимі способи інтерпретації й репрезентації текстів [16, с. 22–24].

Отже, редакційна політика постає не як пасивний контекст перекладацької діяльності, а як активний чинник формування перекладацьких рішень, який безпосередньо впливає на струк-

туру, зміст і прагматичну спрямованість медіадискурсу. Отримані результати дозволяють трактувати переклад у медіа як керований, інституційно зумовлений процес, у межах якого мовні стратегії підпорядковуються управлінським цілям редакції, а професійна діяльність перекладача набуває соціально відповідального характеру.

Висновки з дослідження і перспективи подальших пошуків у даному науковому напрямку. У результаті проведеного дослідження встановлено, що редакційна політика як складова медіаменеджменту відіграє визначальну роль у процесі ухвалення перекладацьких рішень у сучасних медіа. Вона функціонує як інституційний регулятор, що задає рамки перекладацької інтерпретації, визначає допустимі рівні адаптації іншомовного тексту та формує межі професійної автономії перекладача в редакційному середовищі. Перекладацькі рішення в медіа виявляються безпосередньо залежними від стратегічних цілей редакції, жанрових і комунікативних вимог, а також етичних і ціннісних орієнтирів конкретного медіа.

Доведено, що переклад у медіа постає не як нейтральна лінгвістична процедура, а як управлінсько зумовлена практика, інтегрована в загальний процес медіавиробництва. Перекладач у такій системі виступає учасником колективного ухвалення контентних рішень, де мовні стратегії узгоджуються з редакційною політикою, організаційною культурою та відповідальністю медіа перед аудиторією. Ці фактори зумовлюють трансформацію професійної відповідальності перекладача, яка виходить за межі суто мовної компетенції й набуває соціального та інституційного виміру.

Отримані результати дають підстави розглядати переклад у медійному дискурсі як індикатор ефективності медіаменеджменту, оскільки саме через перекладні тексти редакційна політика реалізується на рівні конкретних мовних рішень, фреймування подій і смислових акцентів. Усвідомлення цього взаємозв'язку є важливим як для розвитку сучасного перекладознавства, так і для вдосконалення управлінських практик у сфері медіа, зокрема в аспекті формування прозорих і відповідальних моделей роботи з іншомовним контентом.

Перспективи подальших наукових розвідок убачаються, по-перше, у поглибленому аналізі перекладацьких рішень у цифрових і конвергентних медіа, де управлінські механізми зазнають трансформацій під впливом алгоритмізації, мультиформальності та прискорення інформаційних потоків. По-друге, актуальним є порівняльне дослідження моделей редакційної політики в різних медіасистемах і культурно-мовних контекстах з метою виявлення універсальних і специфічних чинників впливу на переклад. По-третє, перспективним напрямом є дослідження етичних аспектів перекладацької відповідальності в медіа як складової соціально відповідальної комунікації в умовах сучасного інформаційного суспільства.

Література:

1. Deuze M. *Media Work*. Cambridge : Polity Press, 2007. 278 p.
2. *Handbook of Media Management and Economics* / Ed. Alan B. Albarran, Bozena Mierzejewska, Jaemin Jung. New York, NY : Routledge, 2018. 2nd ed. 476 p.
3. Хаб'юк О. А. Концептуальні основи медіаекономіки. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2012. 180 с.
4. Громко Т. В. Специфіка міжмовносистемного перекладу [в:] *Англійська мова і література у полілозі культур: когнітивно-комунікативний, синергетичний і перекладознавчий аспекти* : монографія / за заг. ред. Т. В. Громко. Одеса : Астропринт, 2024. С. 9–33.

5. Frumkina A. L. Bundesdeutscher massenmedialer Diskurs aus phonostilistischer Sicht *Одеський лінгвістичний вісник : науково-практичний журн.* Одеса : Національний університет «Одеська юридична академія», 2017. №10. Том 1. С. 121-124.
6. Schäffner C. Political discourse analysis from the point of view of translation studies. *Journal of Language and Politics.* 2004. Vol. 3, No. 1. P. 117–150.
7. Cameron K. S., Quinn R. E. *Diagnosing and Changing Organizational Culture: Based on the Competing Values Framework.* San Francisco : Jossey-Bass, 2011. 288 p.
8. Achtenhagen L., Raviola E. Balancing tensions during convergence: Duality management in a newspaper company. *International Journal on Media Management.* 2009. Vol. 11, No. 1. P. 32–41.
9. Valdeón R. A. Fifteen years of journalistic translation research and more. *Perspectives: Studies in Translation Theory and Practice.* 2015. Vol. 23, No. 4. P. 634–662.
10. *Основи медіаменеджменту.* Київ : КІП ім. Ігоря Сікорського, 2017. 296 с.
11. Bielsa E., Bassnett S. *Translation in global news.* London ; New York : Routledge, 2009. 160 p.
12. Valdeón R. A. News translation [In:] *The Routledge handbook of translation studies / Ed. by C. Millán, F. Bartrina.* London ; New York : Routledge, 2013. P. 201–214.
13. Lefevere A. *Translation, rewriting, and the manipulation of literary fame.* London ; New York : Routledge, 1992. 176 p.
14. Hermans T. *Translation in systems: Descriptive and system-oriented approaches explained.* Manchester : St. Jerome Publishing, 1999. 191 p.
15. van Dijk T. A. *Discourse and Power. Contributions to Critical Discourse Studies.* London ; New York : Bloomsbury Publishing, 2017. 320 p.
16. Fairclough N. *Analyzing Discourse: Textual Analysis for Social Research.* London ; New York : Routledge, 2003. 270 p.

Hromko T., Frumkina A., Adamova H. Editorial policy as a factor in translation decision-making in the media

Summary. The article examines editorial policy as a determining factor in translation decision-making in contemporary media and as one of the key instruments of media management regulating the processes of production and dissemination of foreign-language content. Translation in the media sphere is conceptualized as an institutionally and managerially conditioned practice integrated into the system of editorial production and the formation of public

discourse. It is demonstrated that under the conditions of globalization of information flows and media convergence, translation activity functions within clearly defined boundaries set by editorial policy, which shapes communicative strategies, genre models, stylistic tone, and ethical standards of text processing.

The study analyzes the interrelation between editorial management decisions and translation strategies, showing that translation choices in the media are formed under the influence of a combination of genre-based, ideological, ethical, and communicative factors. It is established that media translation is collective in nature and results from the interaction of the translator, editor, and content manager, while the final version of the translated text emerges as a coordinated managerial decision. Based on theoretical and applied research, the article demonstrates that editorial policy delineates the limits of translational interpretation, determines acceptable levels of adaptation of foreign-language texts, and influences the degree of the translator's professional autonomy.

It is further revealed that in news media discourse translation is oriented toward standardization and the minimization of interpretative deviations, whereas in analytical and journalistic genres editorial policy may allow a broader range of transformations, including event framing and shifts in semantic emphasis. The paper substantiates the transformation of the translator's professional responsibility in the media, which extends beyond purely linguistic competence and acquires social and managerial dimensions. The findings make it possible to view media translation as a controlled, institutionally conditioned process that reflects the effectiveness of media management and directly influences the formation of media discourse and public opinion.

Key words: media management, editorial policy, media translation, translation decisions, media discourse, translator's professional responsibility, institutional conditioning of translation.

Дата першого надходження рукопису
до видання: 14.11.2025

Дата прийнятого до друку рукопису
після рецензування: 11.12.2025

Дата публікації: 31.12.2025